

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Cazierul juridic al incompetenței...

Cezar Adonis
Mihalache

Cu asemenea bestii umane ne vom mai întâlni, căci se vor mai naște astfel de monștri... Este în natura umană, în acel procent animalic, primitiv, pe care nimeni nu-l poate prevedea... Pe ei îi va „captura”, la un moment dat, sistemul, după un număr de victime ce va deveni doar o altă statistică într-un biblioraft de arhivă... Iar bestii vor trece prin toate acele fațete ale felului nostru de a recepta astfel de lucruri. Revolta inițială, apoi liniște... După care, câțiva ani mai târziu, transformarea călăului într-un subiect de admirație machiavelică, „erou” de carte, de film ori de interminabile discuții pe la „talk-show” -uri, cu felurii urmași ai călăului care vor veni să-i îndrepte imaginea, să ceră statului „despăgubiri”, să demonstreze ferocitatea celor ce l-au trimis după gratii, să-i creioneze o înfățișare mai umană criminalului. Am mai trăit un astfel de „film”, cu un personaj, ce tristă coincidență, tot din Caracal...

Un lucru este cert: asemenea bestii nu pot fi redate cu vreun folos societății... Nu ai ce să îndrepti la ele, nu ai cum să le mai găsești un rost pentru societate din momentul în care a aduce moartea a devenit o chestiune uzuală pentru ele. Și, din păcate, dreptatea finală nu o poate asigura sistemul, care ar trebui să apere cetățenii, ci tocmai aceia de care îi „apară” sistemul pe cetățeni. „Rezolvarea” o vor asigura, poate, deținuții în mijlocul cărora va ajunge acest nenorocit, poate în legea lor să facă dreptatea pe care statul nu are cum. O singură moarte nu ar fi de ajuns pentru un asemenea monstru. O singură trecere dincolo, fără suferință, ar fi prea puțin... Lăsat însă pe mâinile deținuților, „scăpat” de sistem în mijlocul acestora, poate se va împlini o minimă dreptate.

Dar aceasta este de fapt doar una dintre bestii... Care, mâine-poimâine, poate nici nu va mai fi... Nu-i va plânge nimeni de milă, nu-i va duce peste niște ani, când unii îl vor aduce, în căutarea de subiecte „tari”, căci și asemenea orori (și erori) de presă vor mai exista, vor încerca să-l „umanizeze”, să-l transforme într-un „personaj” în rândul marilor criminali în serie. Sau poate că nici nu va fi nevoie, poate va ieși cu un recurs compensatoriu ajutător mai devreme, nu?!

Un recurs pe care, iarăși, fără a fi o instigare, poate că deținuții în mijlocul cărora va ajunge, și care se știe cât de justițiar sunt cu violatorii, pedofili, criminalii de minori, îl vor anula ei înainte de a ajunge a fi pus în discuție...

Mai avem însă un MONSTRU... Acela nu doar trăiește lângă noi, nu este „doar” un vecin, nu se ascunde undeva unde serviciile nu-l pot identifica... Este peste tot în jurul nostru, este vizibil, este palpabil și ne influențează viețile zi de zi...

Este tot acest sistem politico-administrativ. Tot acest puroi de pile, relații, nepotism care s-a activat în locul profesioniștilor în instituțiile statului. Este tot acest sistem de profitori politici, de șefi de instituții publice și ministere, care vor să folosească o tragedie, nu pentru a scoate scabiile din mijlocul lor, ar fi ceva oricum imposibil, ar trebui să se extermină pe ei însăși, ci pentru a mai acapara o fleică, pentru a mai rezolva o problemă instituțională pentru care nu aveau fundamentarea necesară. Este ceea ce face ministrul apărării care, incapabil de a fi transferat în subordinea Ministerului Cimitirului de la Valea Uzului, incapabil să apere memoria Eroilor, vrea, profită, speculează, și nu este singurul, folosește o tragedie pentru a-și subordona STS-ul. Nu Ministerului Apărării ca instituție, ci politicului, agresiunilor politice de guvernare, prin care, nu-i așa?!, se mai poate rezolva o chestiune fierbinte pentru partidul aflat la putere. Ocazia de a pune mâna pe partea de responsabilitate electorală aflată în atribuțiile STS...

Acești monștri care ne conduc nu suferă prea mult... Nu îndeajuns pentru a deveni empatici cu durerea părinților, cu emotivitatea colectivităților. Cu un ochi pe posturile TV care transmit reacțiile sociale, cu un ochi pe monitoarele institutelor de sondare, ei au doar grija de a nu pierde prea multe procente...

Când vii cu replici de felul „Toți cei vinovați trebuie să plătească!” este o clară dovadă a indiferenței, răcelii, nonmotivității, un stereotip livrat rapid de comunicatori. Probabil că, în sistemul lor politic intern, telefoanele au sunat mai des decât au sunat cele dintre forțele de intervenție și procuror... La Caracal, dar și în țară, s-a generat o stare de criză socială. Dar nu de aceea criză se preocupă guvernării, ci de managerierea crizei lor de imagine. Cu telefoane în care,

cert, se sună și se sfătuiesc, care cum să-și dea demisia ori nu, care să fie demis, pentru a mai reduce din presiunea socială.

Demisiile și demiterile trebuiau să vină imediat, e drept! Dar nu trebuie să rămână doar la nivelul unui retuș de imagine pentru guvernanți, prin care să mai salveze câteva procente, ci să ducă la scoaterea din sistem a tuturor acestor personaje compromise prin incompetență. De la șeful de inspectorat de poliție care nu a fost în stare să își ia examenul pe funcție, deși a fost singurul candidat, la prefectul înmămolit în bolile lui truștești, deranjat de deranjul de a fi deranjat de un deranj de undeva din Caracal, de la șeful poliției demn de Kafka pentru replica lui către tatăl victimei, de a plăti perchezițiile dacă se dovedește că odrasla e de fapt cu unul, la poliștii care, fără intuiție, fără fler, fără pic de curaj și spirit de acțiune, unii mai firavi decât bielele adolescente, au stat la poarta groazei... Și mai ales pentru înlăturarea din sistem a procurorului, care ar trebui să devină, poate, coleg de celulă cu bestia din Caracal...

Toți cei ce vor fi găsiți vinovați trebuie să plătească! Dar nu doar cu funcțiile! Acolo unde este cazul cu propria libertate. Și, mai ales, cu apostilarea unui cazier juridic al incompetenței, neimplicării, al dezinteresului care să nu mai facă posibilă existența lor în funcțiile de la stat.

Sigur, o utopie... Pentru că ar dispărea cu toții... Directori, beizadele, amante... S-ar goli sistemul. Dar ar fi exact ceea ce am avea nevoie pentru a ne „restarta”. Golirea acestui sistem corupt. Vor exista și victime „colaterale”, oameni care poate și-au făcut treaba la locurile lor, sau măcar nu i-au încurcat pe alții, dar oricum au fost suficient de bine plătiți până acum, pentru nimic, pentru a considera că traiul lor la stat a fost un venit compensatoriu acordat înainte. Avem nevoie de o reformă, nu a organigramelor (nu numai), ci a calității profesionale a acelor care „manageriază” toate cele instituții și care, la rândul lor, sunt conduși de cei ce ne ocârmuiesc și pe noi. Pe primii spre îndestulare și lăncezeală bugetofagă, pe noi spre marginea prăpastiei...

Societatea noastră trăiește clipe lipsite de speranță într-un sistem plin de erori, iar toate par doar o continuare a altor clipe de același fel. Întotdeauna ne lovim de tot felul de cauze generatoare de moarte, de tot felul de factori, dar de fiecare dată cei mai mulți sunt umani, existenți într-o societate în care observăm cum la baza acestora suntem tot noi oamenii. Vedem cetățeni ai acestor să își ia examenul pe funcție, să își ia examenul pe funcție, deși a fost singurul candidat, la pasă, oamenii incompetenți, prefectul înmămolit în bolile lui truștești, deranjat de deranjul de a fi deranjat de un deranj de undeva din Caracal, de la șeful poliției demn de Kafka pentru replica lui către tatăl victimei, de a plăti perchezițiile dacă se dovedește că odrasla e de fapt cu unul, la poliștii care, fără intuiție, fără fler, fără pic de curaj și spirit de acțiune, unii mai firavi decât bielele adolescente, au stat la poarta groazei... Și mai ales pentru înlăturarea din sistem a procurorului, care ar trebui să devină, poate, coleg de celulă cu bestia din Caracal... Toți cei ce vor fi găsiți vinovați trebuie să plătească! Dar nu doar cu funcțiile! Acolo unde este cazul cu propria libertate. Și, mai ales, cu apostilarea unui cazier juridic al incompetenței, neimplicării, al dezinteresului care să nu mai facă posibilă existența lor în funcțiile de la stat. Sigur, o utopie... Pentru că ar dispărea cu toții... Directori, beizadele, amante... S-ar goli sistemul. Dar ar fi exact ceea ce am avea nevoie pentru a ne „restarta”. Golirea acestui sistem corupt. Vor exista și victime „colaterale”, oameni care poate și-au făcut treaba la locurile lor, sau măcar nu i-au încurcat pe alții, dar oricum au fost suficient de bine plătiți până acum, pentru nimic, pentru a considera că traiul lor la stat a fost un venit compensatoriu acordat înainte. Avem nevoie de o reformă, nu a organigramelor (nu numai), ci a calității profesionale a acelor care „manageriază” toate cele instituții și care, la rândul lor, sunt conduși de cei ce ne ocârmuiesc și pe noi. Pe primii spre îndestulare și lăncezeală bugetofagă, pe noi spre marginea prăpastiei...

Toți aleargă numai după imagine, în timp ce instituțiile statului sunt puse la pământ pentru interesele unor

Lista criminalilor

Horia
Scarlat

funcționari corupți, tinuți în brațe de politicieni corupți pe care noi, poporul ăsta de oameni iertători îi votăm de fiecare dată, iertându-le greșelile cu mare ușurință doar pentru că știi să ne mintă, iar nouă ne place să îi credem. Trăim într-un stat ce pare că are o capacitate extrem de limitată în a-și recunoaște vulnerabilitățile și erorile, un stat ce pare într-o moarte clinică. Un stat care hrănește degeaba instituțiile de forță în care pare că se urmărește doar avantajul personal al celor care par lipsiți de patriotism, al nonvalori, al celor care nu le mai pasă de nimic, dar pe care noi îi plătim cu salarii și pensii speciale mari.

Cred cu certitudine că până când legile nu vor fi refăcute, nu vom scăpa de sabia care ne poate lovi oricând. Dacă nu înțelegem cu totii, dar mai ales cei din mediul politic, că suntem un popor complet vulnerabilizat, nu se va putea întâmpla ceva bun societății noastre, iar răul ce ne poate lovi oricând, pentru că somnul nostru naște monștrii, nu va lovi poporul nici statul în întregul lui, ci ne poate lovi pe oricare dintre noi, pe copiii noștri, pe frații noștri, sau parinții noștri. Ororile despre care am aflat zilele acestea ne arată o realitate terifiantă, o realitate românească pornită de la vârful până la baza societății noastre. O societate în care trebuie să folosim fiecare ocazie dată de un tur de alegeri pentru a mătura blestemul ăsta politic ce s-a instalat, în țara noastră, prin acest regim corupt. Noi suntem singurii care ne putem salva din comuna primitivă a infractorilor, îndreptându-ne spre o societate civilizată, bazată pe respect pentru valori și adevăr. Dacă nu punem la temelie statului o sămânță de încredere, pentru ca noi cetățenii să avem în el, nu vom reuși nimic.

Plângem în fața unui stat învins de incompetență, nesimțire și ticăloșenia unora completând lista criminalilor cu încă câteva nume de instituții de oameni incompetenți și proști, fără educație. Plângem și observăm efectul unui vot ireponsabil dat hoților puși pe tot felul de funcții ale acestui stat, pile ale baronilor de tot felul, plasate la comanda instituțiilor statului, amante, verișoare, soții și alte rubedenii de care nu mai scăpăm pentru că sunt mulți și se apără unii pe alții, fără pic de milă pentru acest popor ce pare că nu face nimic altceva decât a complete, prin vot democratic și lipsa de acțiune, o listă a criminalilor.

Bat clopotele din depărtarea timpului nedrept și sângeros...

Alec
Reniță

Țipătul de groază al neamului nostru, smuls din propria casă și aruncat în Siberiile de gheață, mă cutremură. Îl aud din depărtarea celor șapte decenii de umilință și nedreptate. Țipătul bunicilor, părinților și fraților mei sparge tăcerile, nepăsările, lașitățile și uitările colective. Chipurile îndoliate ale Basarabiei și Bucovinei, încremenite în rama altor vremuri, mai adună în ele suferința, spaima și drama a milioane de oameni.

Slujbele rare de veșnică pomenire a victimelor, tămâiernițele lăsate pe mormintele acoperite de floarea nu-mă-uita, rugăciunile desprinse din sufletele bătrânilor, dangătele de clopote împrăștiate peste localitățile semipustii, șuierul unui tren al morții din acel îndepărtat și înfiorător iulie 1949 - toate răscolesc anii ascunși sub jăratecul stins de vremuri, rescriu pomelnicele mototolite din biserici, trezesc amintirile rudelor înlăcrimate și readuc acasă, în familie, oamenii dragi din fotografiile îngălbenite. Tresar: ochii albaștri ai bunicii mele Anica, din neant, mă privesc cu aceeași blândețe și dragoste, ca în ziua când a revenit acasă, după îndelungatul surghiun siberian. Reîntoarcerea martirilor noștri la vatră, după lungi ani de calvar, însemna că Basarabia și Bucovina de Nord rămăneau în cărțile sfinte, își păstrau mai departe limba, credința, memoria și identitatea românească. Dar cu ce preț: al elogierii ocupantului, al sufletului scos de vânzare, al colaboraționismului greșos, al rezistenței singulare, al sacrificiului individual și al tributului de sânge.

Cu ce învățăminte s-au ales moldovenii după cea mai oribilă crimă în masă comisă împotriva lor? În ce măsură ei au dorit și au avut voință să evalueze trecutul sovietic, să cunoască în care capete și laboratoare politice a fost gândit și conceput genocidul-holocaust împotriva Basarabiei, să regândească atitudinea lor colectivă față de crimele și experimentele diabolice ale Kremlinului făcute asupra a peste 4,3 milioane de suflete? Ce încă nu cunosc moldovenii, ce fel de documente sau informații le lipsesc ca să

îndrăznească să solicite despăgubiri pentru pierderile uriașe, cu câtă agheasmă să-i stropim ca să poată deosebi fratele de ocupant, binele de rău și victima de călău? Or, întrebările ar putea fi fără de rost către o populație îndoctrinată, care încă își mai plânge stăpânul beat și pensionat.

O societate ieșită din închisoarea comunistă, din ideologia și minciuna rusească, rămâne încă mult timp schilodită mintal, fiind bântuită și dominată de șabloanele de gândire primitivă. Prejudecățile și stereotipurile formate în anii de ocupație sovietică s-au imprimat foarte adânc în capul moldovenilor, ele

iau fundamentele orânduirii noi, comuniste. Asasinatele în masă, deportările, foamea organizată, lagărele de exterminare serveau ca instrumente sigure pentru înspăimântarea popoarelor și instaurarea puterii sovietice. În perioada interbelică, basarabienii au avut norocul să fie cetățeni români și, trăind într-o Țară democratică, nici nu-și puteau imagina asemenea experimente sociale și anomalii oribile. Ei credeau în Dumnezeu și, nu puțini, în Rusia ortodoxă. Invazia bolșevică din iunie 1940 i-a prins fără imunitate la minciuna oficială și propaganda diabolică a Kremlinului. Când l-au văzut pe Ivan în casă și pe masă, luându-le

moldovenilor de „sub români”, ca nemaipomenite acte de eroism, progres și umanism ale fratelui mai mare. Necunoașterea și falsificarea istoriei naționale, împreună cu propaganda năucitoare, cultivarea românofobiei, spălarea creierilor și îndobitocirea mulțimilor speriate, devin o normă obligatorie. În scurt timp, Moscova construiește în Basarabia ocupată incubatoarele ei și, din materia primă locală rămasă după deportări, foame și asasinate -, din scursura cominternist-antiromânească, din lingușitori, incultți, trădători, bandiți, trântori, analfabeți - începe să modeleze și să producă pe conveier „oameni noi” -

împăcare, după ce s-au văzut călcați în picioare de străini și de moldovenii sovietici, a fost că au murit acasă, nu în Siberia sau Kazahstan. Ei, gospodarii și intelectualii, fruntea și elita Basarabiei românești, stigmatizați ca dușmani ai poporului, ca bandiți și criminali, arătați cu degetul de orice lichea sau parazit, nu au mai cunoscut până la sfârșitul zilelor nici scuzele statului sovietic, care le-a distrus viața, nici căldura baștinei și a băștinașilor după reîntoarcere, nici reabilitarea umană și nici despăgubirile reale. Nesimțirea autorităților și răutatea oamenilor le-a transformat viața într-o deportare neîntreruptă.

trecând de la o generație la alta, fără prea mari transformări ale modului de viață, adus în Basarabia la 28 iunie 1940 de aparatul represiv și administrația rusească. Atitudinile colective, sfidătoare, inclusiv ale autorităților, față de victimele regimului comunist, față de deportați și urmașii lor, sunt o dovadă vie că otrava educației șovin-comuniste mai persistă. Lăsând la o parte miturile, nostalgiile și propaganda imperială, haideți să clarificăm, ce mod de viață și ce model nou au adus „eliberatorii”, care ar fi elementele-cheie, definitorii ale comunismului sovietic?

După ce s-au deschis arhivele și au apărut în spațiul public documentele stropite cu sângele a peste o sută de milioane de victime, devine clar și pentru miopi că - teroarea roșie, ura intransigentă față de dușmanul de clasă, spaima paralizantă de sus până jos, rusificarea totală, ateismul și minciuna atotcuprinzătoare - constitu-

pâinea de la gura copiilor, dând foc la biserici și împușcând lume nevinovată, era târziu. Cele trei valuri de deportări (1941, 1949, 1951) ale băștinașilor în Siberia, organizate de „eliberatori”, transformarea tinerilor basarabeni în carne de tun (martie 1944 - mai 1945), foamea artificială declanșată de Kremlin (1946-1947), prigoana și represaliile împotriva intelectualilor, gospodarilor, preoților -, toate, timp de un deceniu, au generat pierderi în morți și refugiați de peste un milion de oameni valoroși, au golit Basarabia de elitele românești, creând condiții deosebit de favorabile pentru apariția mancurților, cozilor de topor și a mutanților cu stea în frunte. Nenorocirile organizate de regimul comunist pe pământurile noastre, în urma cărora populația subjugată își pierde memoria, elitele și îndrumătorii, erau prezentate ca eliberare, sacrificii și beneficii în numele salvării

moldovenii sovietici de tipul Ivan Bodiul, Piotr Lucinschi sau Igori Dodon. Din asemenea specimene, în iulie 1949, la comanda și sub bagheta Rusiei staliniste, bodiuliștii, lucinschiștii și dodoniștii locali întocmeau listele gospodarilor și, împreună cu stăpânii lor, participau la cea mai monstruoasă crimă împotriva populației pașnice. Aceste simple și durute adevăruri se cer a fi înțelese de toți cei care astăzi locuiesc pe teritoriul Republicii Moldova, dacă vor să se vindece de șovinism, ură, românofobie și să se integreze într-o lume liberă și civilizată.

Bat clopotele din depărtarea veacului nedrept și sângeros. Crucile putrezite s-au prăbușit peste mormintele părăsite din Siberiile de gheață. Iarba uitării a acoperit gropile comune și urmele lagărelor de exterminare. Umilințele și suferințele bunicilor, părinților și fraților noștri au fost luate cu ei, în țărâna din cimitire. Poate, singura lor

Suferința lor, se pare, nu a încetat nici după moarte. Șuierul trenurilor sinistre se mai aude prin cimitirele basarabene. Și se va auzi atâta timp cât societatea moldovenească nu-și va cinsti elitele sale decimate de regimul de ocupație și nu va obliga Moscova să-și recunoască crimele monstruoase și să ofere despăgubirile, care, chiar dacă ar fi de miliarde de dolari, nu ar acoperi decât o picătură din suferințele nedreptăților și din pierderile uriașe, incomensurabile, ale Basarabiei românești.

Iertați-ne, dacă, de dincolo de morminte, din înalturi, ne auziți rugămintea...

Problema moralității și a culturii...

Galina
Martea

De când e lumea un lucru este cert – adevărul mai devreme sau mai târziu vine la suprafață indiferent de circumstanțe, indiferent de timpul trecut sau prezent. Noțiunea adevărului, aparținând atât conținutului obiectiv, cât și relativ, oglindește în sine efectele sau faptele acelor întâmplări care au existat în realitate într-o anumită perioadă de timp. Așa fiind, realitatea, ca proces al istoriei umane, reprezintă în sine fenomenele concrete ale acțiunilor realizate de către individ în cadrul unei comunități. Ca să nu exagerăm și să nu facem prea multă teorie din acest lucru, constatăm în mod evident că viața umană este încercuită de acțiuni ce sunt proporționate cu materia reală a existenței, aceasta având legătură directă cu conștiința omului care se prezintă în propriile ei valori și însușiri, cât și în afara acestora. Deci, totul este o filozofie care cuprinde „știința constituită dintr-un ansamblu încheșat de noțiuni și idei, care interpretează și reflectă realitatea sub aspectele ei cele mai generale despre lume și viață”, explicația dată aparținând dicționarului explicativ român. Însă trecând de la teorie la practică, cunoaștem că existența vieții umane traversează și se intersectează prin conținuturi atât cu efecte pozitive, cât și negative, prin conținuturi care bucură sau întristează, prin conținuturi care înaripează sufletul uman, dar care și distrug sau duc anticipat viața umană la pieire. Așa zis, trecând la exemple concrete, vom încerca să prezentăm o realitate din societatea moldavă care a avut loc pe parcursul ultimilor trei decenii, cu precădere pe parcursul ultimului deceniu. Luând în considerație faptele reale ale timpului ce s-au scurs prin această perioadă, atunci vom înțelege cât de dură este existența omului într-o comunitate în care noțiunea „adevărului” a fost mereu împotmolită și batjocorită la extremă de mâna omului-putere, iar masele fiind mereu victima acestor realități provocatoare, acestor realități nespuse de dăunătoare pentru spiritul uman.

Societatea moldavă într-o continuă luptă pentru existență și supraviețuire, mediul social al acesteia fiind suprasolicitat de acțiuni ce sunt orientate în mod intenționat în a schimba mentalitatea concetățenilor sub o formă cât mai distrugătoare, în centrul acțiunilor și faptelor respective fiind clasa politică și de guvernare care și-a manifestat puterea în cel mai deliberat mod, fiind ca factor de influență negativă asupra întregii societăți. Anume clasa politică, cât și întreaga clasă dominantă a fost cauza tuturor

dezastrelor sociale și economice care au condus societatea basarabeană către un infern real, unde prin dezordine, indiferență, confuzie și trădare viața cetățenilor a devenit un chin adevărat plin de mizerie morală și materială, o existență foarte greu de suportat. Prin dorința de a domina integral puterea statală regimul de guvernământ de mai ieri, arhiplin de orgoliu, îngâmfare, vanitate, minciună, lașitate, lipsă de cultură și tot ceea ce cuprinde înțelesul cuvântului de a fi autoritar, în timp a reușit să distrugă o societate care voluntar sau involuntar, de frică și intimidare a aplecat capul și s-a supus tăcut autorităților centrale/locale dominante. Cu un egoism exagerat pentru propria piele, sistemul respectiv a fost capabil să masacreze și să demoralizeze complet masele, în mod aparte pătura de jos a societății, cu precădere absolută populația din sectorul rural care este integral dezinformată despre realitatea existentă și este adusă la un nivel cât se poate de jos al degradării spirituale/culturale.

Nu este exclusă din acest scenariu nici pătura intelectuală a societății, care, cu mare regret, prin dorința de a avea și ea o situație materială cât mai bună a devenit slujitoarea orientărilor politice. Prin urmare, într-o astfel de societate unde totul este orientat doar către acumularea de averi exagerate, de bani și putere, atunci valorile umane supreme (precum adevărul, integritatea morală) nu mai au teren pentru existență, iar capacitatea omului, omului-putere de a gândi în mod civilizată nu mai este o prioritate la ordinea zilei. Fiind așa, fără îndoială că mediul social moldav după mai mult de două decenii sau aproape de trei decenii de existență în asemenea condiții s-a dărâmat complet, a devenit un centru al fărădelegilor și al cruzimii, un centru real al sălbătăciei și al desfrânării, un centru real al prostiei și absurdității umane, un centru real al degradării și inculturii. Deci, s-a ajuns acolo unde suntem astăzi, o societate plină numai de „păcate” – aproape complet depopulată cu o rată a migrației extrem de mare (datele BNS, la începutul anului 2019 în Moldova locuiau 2,68 milioane persoane; pe când se presupune că aproape un milion de persoane au emigrat în afara țării), sărăcită la extremă; istovită de puterea politică care a ruinat integral statul din punct de vedere financiar, economic, etc.; coruptă până în măduva osului unde pătura de vârf a clasei dominante/politice/de guvernământ a devastat în mod barbar orice ramură a economiei naționale; degradată și demoralizată unde masele s-au îndepărtat prea mult de valorile morale și spirituale decente, nemaivorbind în acest sens de clasa dominantă/politică. Clasa

de guvernământ de până mai ieri, fiind mereu într-o luptă continuă doar pentru putere și nefiind absolut deloc pentru a crea unitate și bunăstare socială pentru concetățeni, a limitat și a egalat totul la o conștiință politică nocivă care a adus numai prejudicii societății moldave.

În toți acești ani de independență au existat prea multe partide politice (din 2016 și până în prezent se înregistrează în jurul a 46 de partide politice), mulți deputați în organul legislativ al țării - Parlamentul (101 deputați pentru o țară cu o populație de 2,55 mln, fără teritoriul din stânga Nistrului și municipiul Tighina, recensământ 2017), multe guverne (15), președinți de țară (8 președinți în anii de independență), însă aproape nimeni nu s-a străduit să realizeze ceva bun pentru omul societății moldave. La orice etapă a schimbărilor sociale/guvernamentale/prezidențiale/parlamentare la ordinea zilei a existat doar interesul personal al politicianilor și guvernanților, aceștea nevăzând nimic ce mișună în jurul lor, aceștea nevăzând factorul principal și anume: că în afară de ei și pe lângă ei în această societate mai există și o altă colectivitate de oameni – poporul care are nevoie de susținere și îngrijire morală, financiară, educativă, culturală etc. Astfel, cu obiectivul principal bazat numai prin sindromul averilor, banilor și al puterii, clasa de guvernare și politică de până mai ieri, cât și majoritatea funcționarilor publici au dezvoltat în stat o patologie cronică cu abateri grave de la moralitate și abateri grave de la obligația de a lucra în interesul și binele societății. În toți acești ani, dar mai ales în ultimii opt-zece ani totul s-a derulat ca într-o poveste de groază, însă realitatea a rămas destul de prezentă în societate, adevărul fiind „că anume omul, omul puterii a fost capabil să formeze această reală imagine, cu consecințe aproape apocaliptice”. Da, anume omul puterii de până mai ieri (până la instaurarea noului guvern din iunie curent) a demolat totul, în final rămânând doar mizeria și degradarea morală care a supus complet societatea – o stare de extremă sărăcie a populației (R. Moldova plasându-se pe locul întâi ca cea mai săracă țară din Europa, 2018, dar și una dintre cele mai sărace țări din lume. Conform datelor statistice și a Bancii Mondiale 68 la sută din populație este la nivelul sărăciei, iar 16,6 la sută sub nivelul sărăciei absolute); o situație socială insuportabilă în care nu se mai putea trăi unde drepturile și libertățile omului erau destul de limitate; corupție la cel mai înalt nivel, factorul principal care ține în captivitate statul și poporul în sărăcie (În clasamentul european pentru anul 2018 Moldova fiind plasată pe locul 3 ca una dintre cele mai

corupte țări din Europa, iar în clasamentul mondial ocupând locul 117 din 180 state prezente în clasament); criminalitate organizată, justiție selectivă, inechitate socială la cel mai jos nivel, tortură în instituțiile privative de libertate); nivel de cultură și inteligență al politicianilor și guvernanților destul de jos; politicieni fără verticalitate morală și fără concepții transparente în a administra societatea; politicieni dornici numai de putere și cu cerințe private în a domina statul și de a impune maselor ascultare și tăcere etc.

Cu trecerea de la o guvernare veche la una nouă, putem spune că ipocrizia și obrăznicia fostei clase de guvernământ nu a avut limite, iar cultura acesteia a fost una care a indus numai în eroare, care a înșelat și care a abuzat de buna credință a poporului, masele fiind influențate cât se poate de negativ de un populism fals care totul a fost contrar adevărului. Ideologia politică a administrațiilor precedente, cu întâietate a ultimului guvern din partea democraților, a fost de a menține poporul cât mai mult în întuneric, în sărăcie, degradare, dușmănie, fără a-i oferi posibilități în dezvoltarea umană, socială, economică, culturală, în acest mod sfidând identitatea întregii societăți. Prin conștiința primitivă și egoismul exagerat față de interesele personale, puterea administrativă din ultimii ani s-a transformat într-o putere dominantă care pur și simplu a sugrumat existența normală a poporului, în mod aparte, a poporului român basarabean. Această putere și-a batut joc în mod deschis de popor, realizând fapte ilegale ce sunt lipsite de orice integritate morală. O asemenea clasă politică și asemenea guvernanți statali au existat ca într-o lume aparte unde nu au văzut și nici nu au auzit absolut deloc glasul poporului, iar acțiunile pe care le-au întreprins de-a lungul anilor, mai ales din ultimii ani, nu s-au încadrat în nicio limită a moralei umane. Toți acești politicieni și guvernanți democrați au creat legi prin intermediul cărora au încălcat în mod flagrant drepturile omului din societate, au creat condiții sociale atât de grele și nocive întrucât omul simplu din societate-masele au încetat să mai vadă clar lumina autentică a zilei; au stabilit un monopol social care acționa netransparent, în rezultat, concentrând treptat în mâna lor toate bunurile statului și tot ceea ce a mai rămas bun în societate, punând stăpânire în mod arbitrar și pe întreaga societate (de menționat, tot ei au realizat și furtul miliardului de dolari din băncile țării). Prin cultura politică primitivă au instaurat o invariabilă care a dezvoltat tot mai mult regresul societății basarabene. Folia succesului al acestora pentru interesele personale a fost o nebulie totală, o lipsă de

judecată prin care s-a făcut ca propriul popor să meargă pe cale de dispariție din cauza migrației în afara țării și a mortalității anticipate provocată de un nivel de trai foarte scăzut și subnutriție. Respectiv, s-a dus o luptă nocivă și aprigă împotriva poporului român basarabean care aspiră neconținut pentru reîntregire, acesta constituind 82,06 la sută din populație (necătând la faptul că 75,7 la sută dintre aceștea se consideră moldoveni, iar 7,0 la sută se declară români). Dacă această situație extrem de gravă din partea politicianilor și guvernanților în a stăpâni integral societatea moldavă și a ține sub control întregul sistem social sub papucul așa numitor „politicieni democrați” a existat până în luna iunie a anului curent, atunci după schimbarea puterii în stat din opt iunie curent s-au încadrat politicieni cu o altă orientare care au determinat printr-o poziție crucială în a administra țara doar pe principii transparente și pentru interesele poporului și anume: de a curăți statul capturat de oamenii/guvernatorii corupți și dornici de putere autoritară și, nu în ultimul rând, de a crea bunăstare socială tuturor cetățenilor. Pentru moment, la ziua de azi, noua clasă de guvernământ din societatea moldavă demonstrează în fiecare zi în mod activ și transparent obiective și acțiuni concrete/constructive întru interesele și binele cetățenilor, însă dificultatea cea mare este în faptul că totul ce a existat până la ei a lăsat urme nespuse de adânci în procesul de dezvoltare a țării, în procesul de dezvoltare umană, în procesul de conștiință și cunoaștere deplină a realității existente.

Să credem că aceste urme cu consecințe aproape apocaliptice create de guvernarea precedentă, dar și de guvernarile precedente, se vor putea înlătura în timp încetul cu încetul, însă pentru moment avem destule fapte concrete despre care putem descrie o realitate nespuse de dură care a existat, un adevăr care a fost întortocheat în cel mai barbar mod.

Cenușa unei lumi bolnave...

Cezar Adonis
Mihalache

Măcar animalul ăla a mai fost tratat pe la Psihiatrie... Măcar nenorocitul ăla va ajunge într-un final undeva în spatele gratiilor, departe, cât mai departe de lumea noastră dezlănțuită... Dar cu noi, noi ăștia din lumea liberă de afară, ce facem?... Noi cum ne tratăm? Pentru că, se vede clar, avem nevoie de o „re-pornire”. Acum ne amăgim, suntem amăgiți de necesitatea și suficiența unei „restartării” a politicului, a guvernării, a instituțiilor publice... De parcă ar ajunge, de parcă apoi vom fi cu totul alții, într-o cu totul altă societate, într-o cu totul altă țară... Dar cu „lumea dezlănțuită” din noi, asta deșănțată, degradată, morbidă, cu ea ce facem?...

Cazul Caracal ne-a pus o oglindă în față... Nu ne uităm însă în ea pentru a vedea și corecta reflexiile noastre bolnăvicioase, pofcioase, machiavelice, de socionecrofagi ce ne înfruptăm din răul imagistic și verbal, ci o privim ca pe un ecran din care ne hrănim... Și nu cu o foame viscerală, ci o pofță tenebroasă.

Mesajul CNA către televiziuni a fost corect, posturile TV „au exploatat

emoțional cele întâmplare”. Dar dincolo de ele, de ecranul lor, aplecarea noastră bolnavă de a privi, de a consuma, de a devora „marfa” lor, ea oare cum se numește?...

Cum se numește și cine sancționează însă exploatarea emoțională pe care o fac politicienii? Felul lor de a se hrăni dintr-un subiect, nu dintr-o scuzabilă foame de bani precum media, ci dintr-o autosatisfacere patologică? Și care, la rândul lor, azvârlind mai departe ceea ce știu să facă și să producă mai bine, dejecții de păreri, alimentează cercul vicios al exploatarei declanșate de televiziuni.

Pe ei cine îi sancționează? Pe ei, dar și pe liderii unor ong-uri ori inși uitați prin colțurile mucegăite și împăienjenite ale societății, treziți acum de tsunamiul oportunității de a ieși în față.

Televiziunile livrează ceea ce li se cere „Otevizate”, îndobitocite, transformate într-un furnizor de mazăgă al unui ceas ce a stat la aceeași oră cinci. Politicienii și felurii lideri ai societății ne „livrează” însă ceea ce nici măcar nu le cere cineva. Ei vin cu propriul oportunism. Iar dacă în cazul media este vorba de un profit comercial (sinistru,

explicabil, nu justificabil), în cazul celorlalți este vorba de simptome, de patologii, de ieșirea „în față”, de expunere a unor personaje suferind din cauza absenței de pe „scene”, a adormirii, a uitării, a ignorării lor...

La nivelul partidelor și ong-urilor, ca mase, acțiunea este simplă, consecința mimetică. „Trebuie să ieșim și noi să

spunem ceva!”. Or, un comunicat cu simple condoleanțe și asigurări de empatie nu mai ajunge. Nu le ajunge pentru a ajunge acolo unde se bat pe procente de băgare în seamă, căci nu se poate chema „notorietate”, cu televiziunile, ziarele, site-urile. Și unii și alții vor procente din feliile celorlalți. Iar condoleanțele nu le poți transmite de prea multe ori, oricum ai încerca să le „împătorești”. Trebuie ceva „nou”. Ceva care să atragă atenția. De altfel, cine a empatizat cu adevărat cu

famiiliile, cine nu a căutat să se înfrupte din trupul de negăsit al copilei, s-a oprit în acel punct. Ceilalți, în schimb, au revenit, au plusat... Întâi au copiat și aruncat în spațiul public știrile inițiale. Apoi, le-au „mestecat”, reinterpretat, le-au completat cu detalii de nicăieri, cu orice „plus” care să-i pună în evidență. Au rostogolit informațiile, le-au

trecutul cenușiu, ci bolnavă... Patologic, suntem într-o leșie care ne mistuie, nu dimprejurul nostru, ci dinăuntru...

Politicienii, sindicalistii și șefii de ong-uri de azi, actorii, actorașii și figuranții de ieri ai scenei publice, cu toți s-au năpustit peste trupul sărmanei copile, cu toții, cu fiecare cuvânt, cu fiecare impresie, cu fiecare manifestare, vrând să smulgă câteceva.

Ne aflăm, nu într-o stare empatică generalizată, ci la limita uneia necrofage... „Eroismul” de carton de pe rețelele sociale a migrat în spațiul public, palpabil. Politicienii, deși abia își găsesc un rost, se avântă în declarații de izbândă. Doar să prindă și ei un procent. Totul pe principiu, cinic al politicianului dar și al ahtiaților de alte sorginte, că și o tâmpenie aruncată înseamnă un „pixel” la notorietate.

Vă faceți chip de lut din pământul încă nesăpat al unui mormânt! Al unor morminte... Al unui cimitir întreg, poate... Dar aveți grijă până unde vă avântați în această autosatisfacere patologică a maniilor voastre... Să nu treceți dincolo de nivelul animalic al bestiei cu chip de om...

MAPN nu va prelua cimitirul de la Valea Uzului...

necropole de război. Astfel, MAPN va pregăti un Memorandum prin care va solicita Guvernului României preluarea acestui cimitir, în vederea menținerii statutului de cimitir internațional al acestei necropole de război,

privință. Premierul Viorică Dăncilă tace, ministrul Gabriel Leș la fel.

Tăcerea celor doi demnitari îmi confirmă faptul că Cimitirul Internațional al Eroilor de la Valea Uzului nu va trece în administrarea

subiect este sigur că Ministerul Apărării Naționale nu va prelua cimitirul de la Valea Uzului pentru un motiv extrem de simplu: cimitirul face parte din inventarul a două UAT-uri, Sânmartin din județul

este subiect de dispută între două UAT-uri este imposibil ca MAPN să-l preia, în cauză fiind necesară o sentință definitivă care să lămurească subiectul grănițurii dintre județele Harghita și Bacău și implicit subiectul apartenenței cimitirului la una dintre cele două UAT-uri.

Că cimitirul din Valea Uzului nu va fi preluat de Ministerul Apărării Naționale o confirmă și tăcerea liderilor UDMR. Cei de la UDMR au anunțat organizarea unui miting la Valea Uzului în luna august însă s-au mai liniștit după ce au văzut că cimitirul nu va ajunge la MAPN.

Va fi nevoie de o sentință definitivă care să lămurească situația juridică a cimitirului. Până atunci, partea maghiară va profita din plin de lipsa de interes și ticăloșia autorităților de la București, lipsite de orice urmă de demnitate națională și respect față de memoria eroilor neamului.

Dan
Tănăsă

Ministerul Apărării Naționale s-a grăbit atunci când a anunțat public că va prelua cimitirul de la Valea Uzului. La aproape două luni de la anunțul făcut de ministrul Gabriel Leș nu s-a concretizat nimic în această privință.

În data de 9 iunie a.c., la doar câteva zile de la evenimentul dedicat Zilei Eroilor organizat la Cimitirul Internațional al Eroilor de la Valea Uzului, ministrul Apărării, Gabriel Leș, declara, pentru MEDIAFAX, că instituția pe care o conduce va pregăti un memorandum prin care va solicita oficial Guvernului preluarea Cimitirului eroilor de la Valea Uzului, decizia fiind adoptată în urma unei analize a situației necropolei.

„În urma analizei situației concrete a Cimitirului eroilor căzuți în cele două războaie mondiale de la Valea Uzului, Ministerul Apărării Naționale a demarat procesul de fundamentare a procedurile legale pentru preluarea în administrare a acestei

având în vedere faptul că aici sunt înhumați militari de mai multe naționalități, respectiv militari ungari, români, germani, ruși, sârbi, austrieci și italieni”, a declarat ministrul Apărării, Gabriel Leș, pentru MEDIAFAX.

La aproape două luni de la anunțul făcut de ministrul Gabriel Leș nu s-a concretizat nimic în această

Ministerului Apărării Naționale iar anunțul făcut de ministrul Gabriel Leș a fost de fapt unul făcut în grabă, fără o evaluare completă a situației, sau unul menit să detensioneze o situație foarte tensionată.

Acum, la aproape două luni de la anunțul făcut de ministrul Gabriel Leș și având în vedere tăcerea demnitarilor români pe

Harghita și Dărmănești din județul Bacău.

OCPI Bacău a comunicat Primăriei Dărmănești faptul că cimitirul se află în interiorul UAT Dărmănești însă Primăria Sânmartin, cea care practic a maghiarizat cimitirul încă din anii 1990, îl revendică în baza unei hotărâri de guvern.

Câtă vreme cimitirul